

си *Иоргаки*, сж разполагали, като началници, съ влашките военни сили, тогава на служба у фанариотският князе.

Още отъ самото начало Ипсилантовитѣ войници се отличили съ разбойничества и насилия надъ мѣстното население. Даже самъ Ипсиланти посѣгналъ на селски и градски именния.¹⁾ Молдовското население, уплашено че въ лицето на Ипсиланти не се вижда очаквания „християнски“ освободителъ, а новъ фанариотинъ, почнало да роптае, да се крие по домоветѣ си или да бѣга по разни посоки.²⁾ *Владимиреско* рѣшава по-скоро да остави Влахия и Молдавия въ ржцетѣ на турцитѣ, отколкото подъ властѣта на новитѣ византийски „василевси“.³⁾ Ипсиланти се помжчилъ да склони на своя страна *Сава* и праща въ Букурещъ агентитѣ си Темелисъ и Ксантосъ да ввематъ клѣтва за вѣрность, както отъ него, тъй и отъ другитѣ „арнаушки“ шефове. И дѣйствиелно, тѣ сполучили да взематъ такава клѣтва за вѣрность къмъ „прѣдставителя на грѣцката нация“ (Ипсиланти), но само единъ не се склонилъ. Той билъ именно *Сава*.⁴⁾ Последния, като е ималъ вече извѣстие за прокламациитѣ на Ипсиланти, за скрититѣ му замисли и безчинства около Яшъ, отговорилъ, че до тоя моментъ той е ималъ два господаря: *Богъ и сабята*, и „*нѣма да даде подъ наемъ клѣтва за послушность никому*“.⁵⁾ *Сава* прибавилъ, че ще иде да се бие срѣщу потисницитѣ на отечеството си, когато му дойде врѣмето и, че прѣди да се съедини съ Ипсиланти въ Ромжния, той трѣбва да се споразумѣе съ него (съ *Сава*) за да организира Бесарабия, като снабди християнското население съ оржие и муниции“. Съ тия думи той се раздѣлил съ агентитѣ, които заминаватъ за Исмаилъ, дѣто ги чакалъ Ипсиланти. (*Pouqueville*, p. 312).⁶⁾

Отначало съ 800 конника, Ипсиланти по пжтя отъ Яшъ за Букурещъ, се обогатилъ съ много доброволци, между които най-вече българи, сърби и гърци. Но като вижда, че не можалъ да склони на своя страна ни *Сава*, ни *Владими-*

¹⁾ „Убогатявалъ се въ името на патриотизма“ (enriching himself in the name of patriotism, Philips, op. cit, г. 30).

²⁾ Палаузовъ, 176; Ubicini et Chopin, op. cit., II, 123.

³⁾ Vaillant, II, 310; Regnault, 1855, p. 118; Zinkeisen, I 121—117; 132—163. Xenopol, Ist. Rom., 176.

⁴⁾ Пукевилъ, II, 310—311;

⁵⁾ Все въ Пукевилъ. За тоя интересенъ пасажъ споменува и Гервинусъ.

⁶⁾ Споредъ Пукевилъ, Али Паша Янински е подържалъ гърцитѣ срѣщу турцитѣ. Той се е сношавалъ съ водителитѣ имъ и даже съ *Сава* въ Букурещъ (*Sava, chef des Arnaoutes ou Schypetars*), II, p. 117—118.